

ŽABE
I
FRANCUSKI POLJUPCI

Sara Mlinovski

Prevela
Milica Cvetković
■ Laguna ■

Naslov originala

Sarah Mlynowski

FROGS & FRENCH KISSES

Copyright © 2006 by Sarah Mlynowski

Cover illustration and hand lettering copyright © 2006 by

Robin Zingone

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Lori Dejl, mojoj predivnoj agentkinji.
Zato što ona voli Rejčel isto koliko i ja.*

Neka sila triliona bude sa:

Vendi Lođom, mojom izuzetnom urednicom, kao i s ostatkom tima *Delakorte presa Random haus knjiga za decu*: Beverly Horovic, Ćipom Gibsonom, Izabel Voren-Linĉ, Tamar Švarc, Gejli Kariljo, Kenijem Holkombom, Adrijen Vejntraub i Dženifer Blek. Posebno se zahvaljujem Kristin Lebov za njene neumorne (uvek vesele) izdavaĉke veštine. Sjajnoj grupi s one strane „bare“: Rut Oltajms, Sari Dejvis, Lisi Grindon, Lori Ber i svima ostalima iz *Makmilana*. Izuzetnom umetniku Robinu Cingoneu zato što je od korica napravio umetniĉko delo. Ljudima koji su se polomili da naprave film: Lisi Kalamaro, Kler Lokhart, Helen Van i svima u *Fox 2000* i *Storefront pictures*. Šenon Braun za njenu basnoslovnu pomoć. Gejl Brasel, mom sjajnom izdavaĉu.

Trojci mojih dugogodišnjih ĉitalaca, bez kojih bih se osećala bespomoćno: mojoj mami Elisi Ambrouz (koja uvek zna šta ja to *pokušavam* da kaŹem); Lindi Kernin (mojoj sauĉesnici);

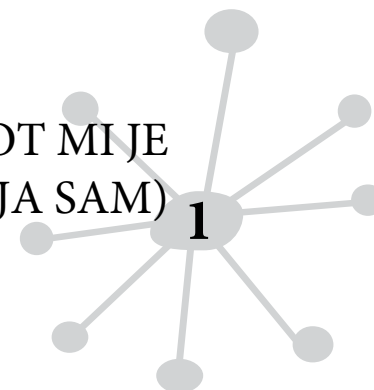
Džes Braun (koja se nikad ne plaši da mi kaže da je nešto gnusno). I mom najnovijem i najmlađem čitaocu i probnoj publici Everi Karmajkl. Strava ste.

Tati, Luizi, Robertu, Viki, Džonu, Džen, Boni, Robinu, Ronit i Džes D. zahvaljujem se na ljubavi i podršci. Avivi, mojoj sestri i inspiraciji za Majri. (Ne, njuškalo, uveravam te da nisi bila tako, hmmm, jeziva.) Geriju i Darenu, braći Svidler, koji su bili tako ljubazni da me nauče muši. Posebno se zahvaljujem Tod(ić)u, najmlađem bratu, mom ličnom superheroju (i mužu), koji ne samo da *sve* zna već je tako ljubazan da mi dozvoljava da mu ukradem najbolje rečenice.

ŽABE
I
FRANCUSKI POLJUPCI

LJUBAVNI ŽIVOT MI JE U NEBESIMA (A I JA SAM)

1

Sedim na letećoj metli i šakama istiskujem život iz struka moje sestrice.

„Devojčice, je li sve u redu?“, viče mama odozgo. Posmatra nas sa prozora na drugom spratu vikendice. „Nije vam muka od visine? Možda nije trebalo da dozvolim da me nagovorite na ovo.“

„Dobro mi je“, cvrkuće Majri.

„I meni je dobro“, lažem dok poskakujemo gore-dole, kao da smo na ukletoj testeri. Jašemo plastičnu metlu metar i po iznad zemlje pokrивene rosom. U kakvom bi mi to poremećenom svetu bilo dobro? Oči držim zatvorene kao da sam ih zacementirala, grizem usnu, a svi mišići su mi zgrčeni od straha.

„Ne bih da idete na duže od jednog sata“, upozorava nas mama. „Zato se vratite tačno u jedanaest. Ostaviću otvoren prozor tako da možete da uletite pravo unutra. Ako vam se učini da vas je neko video, pravac ovamo. Rejčel, da se nisi usudila da skineš tu kacigu!“

Kako je saznala za moj tajni plan? „Ali sve me svrbi!“

„Neće je skinuti.“ Majri me tapše po kolenu. „Spremna? Krećemo!“

Preplavljaju me mučnina i vrtoglavica. Možda ovo i nije tako sjajna ideja. Noge mi landaraju slično krpenoj lutki, a metla počinje da me žulji.

„Ne idi prebrzo“, preklinjem super-visoko-piskavim glasom, kao da sam udahnula čitav balon helijuma. „I ne idi previsoko. Ne bih da zveknemo u avion. I nemoj...“

Metla se trgne unapred, ja progutam vrisak, kad eto nas, letimo po severnom delu države Njujork.

„Pažljivo!“, urla mama za nama.

Letim! Letim! Letim!!!!!!!!!!!!!!

Možda i zazirem od povratka u školu, ali bar sam na nebu dok traje prolećni raspust. Doslovno.

Oprezno otvaram desno oko dok prelećemo kapiju naše iznajmljene vikendice. Zatim zujnemo preko zemljanog puta. Vetar mi miluje obraze, ruke, kosu... Čini mi se da mi je upravo dunuo list na nos. Ali nema veze. Kako je ovo kul!

Ne gledaj dole, ne gledaj dole.

Pogledam dole.

Pertle mi vise s novih ružičastih patika kao uši klempavog psa. Stvarno je trebalo da ih vežem dvostruko.

Ove ružičaste patike mi je mama kupila da me oraspoloži. Da skratim dugu, srceparajuću priču, prvih nekoliko dana raspusta provela sam tugujući zato što me Raf Kosravi, ljubav mog života, mrzi što sam ga (nenamerno) ispalila za Prolećnu đusku da bih otišla na očevo venčanje. To je baš mudro od mame. Jasno je da se trudi da pokaže više razumevanja. Iste te večeri kad me je iznenadila poklonom za oraspoložavanje, ispustila je svoje parče pice s fefertofuom (gnusnim, bezkusnim tofuom koji je uobličila da liči na feferon) i izjavila: „Majri, ne vredi da ti branim da se baviš magijom. Pošto ćeš ionako da je koristiš, kao što si to radila poslednja dva meseca, želim da te naučim da je koristiš odgovorno. Nas tri idemo na put. Pakujte se.“

Vilica mi se oteгла usred zalogaja. Mama je konačno ugleđala svetlost! Znete, tek sam nedavno otkrila da mi je mama veštica. I sestra. Svi su veštice sem mene. Pa, tata nije, niti iko od mog društva. Samo svi s kojima živim. S tim što mama ima veoma strogo pravilo: nema ni slučajno magije dok Majri ne dovrši obuku. Mama je sama antimagična, opredelila se da bude veštica koja ne praktikuje magiju. Zato je ova njena promena stava od neviđenog značaja.

„To!“ – radovala sam se dok sam se premišljala šta da spačujem. Odeću za izlaske ili trenerke za-kad-ne-vidam-nikog-na-koga-treba-ostaviti-utisak? Nije mi smetalo što idemo iz grada, uglavnom zato što moja najbolja, sada i jedina, drugarica (budući da sam se fenomenalno izblamirala na školskoj modnoj reviji) Tami provodi prolećni raspust u Meksičkom zalivu s mamom i maćehom (da, mama joj je udata za ženu). „Magija za sve! Možemo li da začaramo Rafa?“

„Ne izazivaj sreću“, bio je mamin odgovor. „Ljubavne čini nisu ono što smatram odgovornim.“

U čemu je štos da imaš mamu vešticu ako neće da baci ni malecku vradžbinu na dečka mojih snova? Da je samo malo više drugarica a manje mama.

Bilo kako bilo, sledećeg jutra smo ostavile nešto više hrane za Tigra, našeg mačka, i Goldi, našu zlatnu ribicu, iznajmile auto i otputovale iz našeg udobnog stana u donjem Menhetnu u iznajmljenu vikendicu usred nedodijije, gde, po maminoj proceni, neće biti radoznalih komšija koji bi videli naše nestašluke.

Stigle smo u sredu uveče, pre čitava dva dana. Četrdeset osam sati u dvosobnoj kućici koja zaudara na mešavinu kuglica naftalina i jabuka. Četrdeset osam sati bez kablovske. Bez DVD-a. Bez interneta. Nisam imala šta da radim osim da pratim kako mama uvežbava Majri, što, na moje iznenađenje, i nije mnogo zabavno. Dobro, poluzabavno je. Bar je mama

konačno dozvolila Majri da praktično primenjuje magiju umesto da je tera da deklamuje istoriju magije. Međutim, posmatranje Majri kako se trudi da učini da predmeti lebde *brzo smara*.

Kad vidiš kako šolja za kafu boje breskve lebdi sedam centimetara iznad kuhinjskog stola zaista je neverovatno. Deset centimetara je zapanjujuće. Dvanaest je zastrašujuće. Petnaest... zeeeev. Posle dva dana dizanje kuhinjskog posuđa počinje malko da se ponavlja. U stvari, jednostavno deluje uspavljujuće. Tek danas po podne, dok je mama pokazivala Majri kako da drži papirnu salvetu u vazduhu, odjednom mi je sinulo da, ako već može da natera salvetu da leti, zašto ne bi učinila da letimo i *mi*?

Našla sam metlu u plakaru u hodniku. Bila je stara i istanjena, s nekim vlaknima koja su stajala pod čudnim uglom od devedeset stepeni, ali poslužiće. „Ima li imalo istine u legendi o vešticama koje lete na metlama?“, pitala sam i cimnula metlu iz plakara, oborivši korpu za otpatke sebi na glavu.

„Ovaj...“ – mama je oklevala. „Ne.“

Nisam to progutala. Ako papirna salveta može da levitira, zašto ne bi mogla i metla? Prišla sam mami i zagledala joj se u dubinu zelenih očiju. „Zakuni se.“

Umesto da mi odgovori, prošla je izgrickanim noktima kroz plavu kosu srednje dužine i slegnula ramenima.

„Šta?“, kriknula je Majri i skočila sa stolice čime je izazvala da papirna salveta padne na sto. Sreća je da je staklene čaše dizala juče. „Rekla si mi da su leteće metle samo legenda!“

„Znam.“ Mama se malo zanela grickajući nokat na palcu.

Njoj i mojoj sestri je zajednička ta ogavna navika. „Brinula sam se zbog tebe. Nisam htela da letiš po Menhetnu i udariš u zgradu Empajer stejt.“

Zapljeskala sam od oduševljenja. Odsad ću putovati sa stilom. Preznojena, u gužvi u metrou? Nikad više. Trčanje u

školu zato što kasnim? Ne bih rekla. Odsad je moj jedini put Autoput metle. „Nauči me!“, zakreštala sam.

„Misliš, nauči *mene*“, zlobno je rekla Majri.

„Da sam znala da ću te učiti da letiš, ponela bih cigarete“, vajkala se mama.

„Obećala si da ćeš prestati da pušiš!“, promrsila sam.

„Znam, znam. I prestala sam, zar ne? Samo što će mi biti stresno kad vas pustim da letite.“ Opet je zagrizla nokat palca. „Naučiću vas da letite, ali morate da mi obećate...“

Pažljivo, polako, primiri se, što god da je, da, da, da!

„... da ćete nositi vaše kacige za bicikl.“

Jooooj. Samo moja mama može da od nečeg tako kul kao što je letenje napravi nešto tako jezivo.

Pomahnitao vetar mi natera pramen kose u usta. Ali nema veze. Letim! Da, ona jadnička kaciga mi steže glavu i svrbi me teme, ali ipak sam prilično srećna. Hajde molim te, koliko još četrnaestogodišnjakinja leti van avionske kabine pod pritiskom? Bez kikirikija, izlaznih vrata, stjuardesa. Bez beba koje zaurlavaju. Bez nekog nepoznatog ko prigrabi zajednički naslon za ruke. Bez putnika koji se vrpolti i svaki čas te preskače da bi otišao u toalet. Ovo je daleko civilizovanije.

Uz to je mama pokazala Majri kako da našim kacigama doda kul vizir za noćno osmatranje pa Majri i ja možemo da vidimo u mraku.

Fijuuu! Juhuuu! Kul! Hladno.

Iako je već april, čini mi se kao da smo uletele u zimu. Uprkos hulahopu koji imam ispod farmerki, kao i džemperu pod jaknom, čitavo telo mi je naježeno. Ubeđena sam da bih, ako pustim Majri i samo jednom rukom, odletela strmoglavce u preranu smrt. A tako bih se počevala ispod kacige.

„Kuda ćemo?“, viče Majri spreda.

„Nije bitno. Samo leti!“

Ja sam ptica koja se vinula u noć. Zmaj koji klizi nad plazom. Prelećemo iznad vrhova propupelih krošnji pa, iako imam problema s glavom, smešim se sve vreme. „Više!“, vičem.

Ona usmeri vrh metle nagore i, mada moram da se još čvršće priljubim uz nju da ne bih skliznula, hoću još. „Napravi osmicu!“

„Jedva idem i pravo!“, odvrati ona. „I prestani da pričaš; pokušavam da se koncentrišem!“ Iako su ona i mama začarale metlu, letenje iziskuje da Majri ručno (i magično) upravlja njom.

Prelećemo još jedan mračni put. Varošica je potpuno prazna, zbog čega nas je mama i pustila da letimo. Niko nas neće videti. Eno ptice, eno aviona, eno dve devojčice na metli!

„Vidi!“, vrisnem i pokažem vrhom nove patike na neku farmu ispod nas. Najmanje pedeset krava pase i posmatra nas dok ih prelećemo. Zapahne me smrad balege i zažalim što moram da se držim obema rukama za Majri jer bih inače zapušila nos. Fuj. „Šta je ono tamo?“ Opet pokažem nogom na svetlucanje šarenih lampiona u daljini.

Ona okrene metlu pa se uputimo prema treptavom plavom, crvenom i žutom svetlu, a kako se primičemo to sve više liči na lice džinovske žene.

„To je bioskop na otvorenom za automobile!“, uzviknem. Tamo je samo jedan auto, što sigurno nije dobro. Doduše, to znači i manje mogućnosti da nas spaze. Majri lebdi iza jednog visokog drveta tako da nas vozač i njegova devojka ne vide. Oduvek sam želela da idem u bioskop na otvorenom. Nisam ni znala da još postoje. To je fina stvar iz davnina. Tlo je popločano kaldrmom umesto betonom. Sve do ogromnog

platna vode dva lanca lampiona koja bacaju nežnu svetlost kroz noć. Kako je to romantično. Uzdah.

Da sam ja veštica, moja privatna želja bi bila da me Raf ponovo voli. Nije mi bitno što mi je preostala samo jedna drugarica. Ne. Jedini zahtev bio bi Raf.

Dobro, možda i da prestane da me svrbi glava. Ali to je na dalekom drugom mestu tog spiska.

Sklopim oči i progutam knedlu. Ne smem da mislim na Rafa. Ne smem da mislim na ono što je moglo da bude. Treba da krenem dalje. „Možemo li da odemo odavde?“, pitam. Majri nagazi metlu i vrati se nad obližnji drum. „Pazi“, opomenem je. „Auto ide ka nama.“

Ona cimne prednji kraj metle tako da nas ne vide oni iz male bele tojote tresel. „Čini mi se da stoji“, kaže ona.

Stravičanstveno. Mora da se dvoje ljube, tek da mi napakoste. Svi imaju dečka sem mene. Nisam se još ni prvi put poljubila. Ne onako pravo. Verovatno i neću. Sem ukoliko mi Raf ne oprost... Još tri dana do dana R. Dana Rafa. Dana raspaljene romantike. Trenutno je on u Nju Orleansu, na prolećnom raspustu. Kad bih znala u kom je hotelu, Majri i ja bismo mogle da usmerimo metlu tamo i da mu priredimo serenadu uz pesme tugovanke.

Nema šanse. To mnogo liči na proganjanje. (Kao da odlazanje do njegovog školskog ormarića po četrdeset puta na dan nije bilo takvo.)

Čekaj malo. Ono nije par u kolima. To je žena. Sama. Udaru glavom o volan. Sad otvara vrata automobila. Odlazi pozadi i otvara prtljažnik.

Gospodebože. Možda tamo krije neki leš! Možda ćemo prisustvovati epilogu jednog ubistva. Ali nećemo moći da u policiji kažemo otkud znamo za to, pa ćemo zato morati anonimno da prijavimo iz neke zabačene telefonske govornice

i da koristimo neki od onih aparata koji izmene glas, pa da zvučimo kao muškarci...

Ona vadi trougao. Pa dobro.

Svrb. Svrb. Svrb. Mama neće saznati ako skinem kacigu samo na pola sekunde.

Majri se sprema za polukružno okretanje a ja je zaustavim.

„Šta je?“ , pita me ljutito. „Ne smemo dozvoliti da nas vidi. Šta ako ima digitalni aparat pa pošalje imejlom naše slike tabloidima? Pa nas strpaju u neku vladinu ustanovu vrhunške tajnosti kao što je Oblast pedeset jedan?“

„Samo ti stani!“ , naredim. Osim toga, neću ja biti u tapaciranoj prostoriji s električnim žicama prikačenim za glavu. Doduše, svakako ću je obilaziti.

Ona oštro ukoči metlu pa ostanemo tako da lebdimo poskakujući gore-dole nad drumom. „Ne može da upali motor“ , kažem.

„Pa?“ , pita Majri i okreće se ka meni. „Šta si ti, neki auto-mehaničar?“

Ova malecka je tako glupa. „Zar ne misliš da bismo mogle da joj pomognemo nekim od naših veština?“ Seti se, seti se. Ona zbunjeno nabira čelo. „Ti si veštica!“ , podsećam je. Kako joj te njene moći nisu večito na pameti? Meni su *uvek* na pameti.

Još se mršti. „Misliš da treba ja da joj upalim motor?“

„Ne, mislim da treba da učiniš da joj auto poleti. Mogle bismo da se trkamo.“ Šutiram je u list. „Naravno da treba da joj upališ motor!“

Ona me mune laktom u ruku tako da skoro odletim s metle. „Hoćeš li da me ubiješ?“ , vičem.

Ona se okreće ka usamljenoj ženi i trlja kacigu na mestu gde su joj slepoočnice. „Ćuti. Pusti me da se koncentrišem.“

Propadnemo pola metra. „Pazi!“ , vrisnem kroz stegnute zube.

„Opa. Izvini.“ Metla ševrda. „Pokušavam da joj pomognem, ali nije lako usredsrediti se na dve strane istovremeno.

„Samo požuri.“

Majrino telo se koči, a onda, uz nalet hladnoće, fijuu, tersel zaurla kad ožive, a žena odskoči bar trideset centimetara od zemlje ne shvatajući šta je to moglo da se dogodi.

„To!“ – obradujem se i lupnem Majri po leđima vrhom svoje kacige.

„Uspela sam!“ , cijukne ona i pobedonosno podigne ruke. A metla tad počinje da pravi krugove.

„Šta to radiš?“ , pitam je nervozno.

„J-j-ja ne znam“ , zamuca ona.

„Prestani, molim te!“ Opet me hvata vrtoglavica. Super-vrtoglavica.

U misli mi se vraćaju slike igranja hore* na tatinom venčanju. „Uspori!“ , vrištim – ali me ona ne sluša. Vilica mi je stegnuta, škrgućem zubima, noge mi se tresu i čini mi se da sam upravo izgubila jednu od patika za oraspoloživanje.

Kosa mi se rasipa na sve strane. Mislim da sam upravo progutala pticu. Sad bi bilo pravo vreme da se moje super-moći pokrenu. Baš sada.

Pravimo široke krugove. Prečnika od tri metra, šest metara. Devet metara. Obe smo stegle metlu i vrištimo, a ja više ne znam šta je gore a šta dole i zbog čega ponovo osećam vonj balege?

Izmaglica poprskana belim i crnim. O, bože. O, ne. Mislim da kružimo iznad farme. *Spuštamo* se na farmu. Samo što se nismo *zarile* u farmu.

„Čvrsto se drži!“ , viče mi Majri dok... O, ne. Samo to ne. Previše je gnusno!

To je... Tras!

* Kolo koje se igra u Rumuniji i Izraelu. (Prim. prev.)